

“

Bétera, 1960.
 Director de
 VilaWeb.
 Escric
 l'editorial i de
 vegades
 articles de
 política
 internacional.
 Vaig treballar
 al Temps, al
 Diari de
 Barcelona, a
 TVE, al Punt i
 a La
 Vanguardia.
 President de
 l'European
 Journalism
 Centre
 (Maastricht).
 Membre de
 l'Institut
 d'Estudis
 Catalans.



**Vicent
 Partal**

2843
 Articles



email
director@vilaweb.cat



Twitter
[vpartal](https://twitter.com/vpartal)

Don José María Pemán a Mauthausen

«Això de Nàpols és greu, però al final és una broma al costat de l'insult immens que representa que a Mauthausen tota una ministra socialista s'atrevesca a presentar-s'hi envoltada de la bandera que Franco va ordenar que seria l'oficial»



El rei d'Espanya va visitar ahir Nàpols i va ser-hi rebut per un cor de criatures que li cantà l'himne espanyol amb els horribles versots de don José María Pemán, la versió de la marxa que agradava al franquisme.

L'himne espanyol és un dels quatre únics del món que no té lletra —al costat dels de San Marino, Bòsnia i Kossove. Se n'han proposades unes quantes i el poeta José María Pemán el 1928 en va escriure una per encàrrec del dictador Primo de Rivera. Aquesta dada històrica fa

que alguna gent negue que, en definitiva siga la versió franquista de la peça. Però la versió cantada a Nàpols ho és, de franquista, perquè el 1940 Pemán va canviar-ne dos versos originals per adaptar-los al nou règim de les camises blaves: el segon (on originalment s'alçava el front va passar a alçar-se el braç; a la romana...) i el desè (on els jous i les rodes es van canviar, per raons òbvies, pel jou i les fletxes de la Falange).

Una errada com aquesta, equivocar-se de versió, qualsevol organitzador la pot tenir. És disculpable. Però no ho és, de disculpable, que el

monarca no faça avinent la disconformitat amb cap gest. Segur, per entendre'ns i estarem tots d'acord en això, que si Felipe VI hagués estat rebut amb l'Himne de Riego, l'himne espanyol en diversos períodes des del 1820 i molt particularment de la Segona República, no hauria restat quiet i impassible en posició de fermes mentre sonava. Segur.

Com que els himnes, les banderes i les coses així són aspectes tremendament emocionals de la política, la transició dels anys setanta del segle passat va decidir de no entrar-hi i evitar la polèmica. Però al preu d'empassar-nos la simbologia feixista, en forma de cançoneta o en forma de percalina. De vegades d'una manera especialment irritant.

Perquè això de Nàpols és greu, però al final és una broma al costat de l'insult immens que representa que a Mauthausen tota una ministra socialista s'atrevesca a presentar-s'hi envoltada de la bandera que Franco va ordenar que seria l'oficial. De la bandera, per tant, no de la pàtria, ja m'enteneu, sinó del règim. De la bandera contra la qual, per cert, varen lluitar fins a la mort aquells set mil tres-cents ciutadans que, diguem-ho clar, van haver de portar el triangle blau d'apàtrides perquè l'Espanya d'aleshores, la de la *rojigualda* i els versos de Peman, no els va voler reconèixer mai com a espanyols.